

Jeg vil nu antage, at jeg her har berørt de fleste af de saaldne Bemærkninger. Det kommer jo ikke an paa ved denne Behandling at komme ind paa Enkelthederne, det er Noget, der kan ske ved en senere Behandling, men jeg skal dog sige et Par Ord om § 5, den finantsielle Paragraf, om jeg saa maa sige. Det følger jo af sig selv, at da det er Indenrigsministeren, der forelægger dette Lovforslag, er det ogsaa ham, der foreslaar denne Paragraf, men da det er en finantsiel Paragraf, kan Indenrigsministeren ikke være ganske raadig over dette Forhold. Jeg har vel overveiet det, og jeg tror ogsaa, at det er rigtigt, at man, saaledes som Forholdene nu ere med Hensyn til denne Sag, og som de i det Hele taget ere ved offentlige Anlæg af denne Bestaaffenhed, gaar til at belægge dem med Obligationlaan. Det er ikke forudsat, at disse Obligationer ikke skulle være amortisable, og der staar ogsaa en Bemærkning, der tyder derpaa, idet der staar, om jeg husker rigtig, at de ere uopsigelige i længere Tid. Deri ligger jo, at en Opsigelse kan komme, og at den saa vil komme i Form af en Amortisation. Jeg skal dog tillade mig at bemærke, at det i saa Henseende vil have nogen Betydning, at vi ogsaa i andre Retninger have amortisable Obligationer, hvad vi f. Ex. fik ved Overtagelsen af de sjællandske Jernbaner og nu tillige ved Konverteringen af Statsgjælden. Man maa da lade disse Obligationer falde sammen med de andre, saaledes at Amortisationen enten kan ske i Forskættelse af den Amortisation, som finder Sted ved de sjællandske Jernbaneobligationer, eller i Tilslutning til de andre Obligationer. Jeg tror nemlig ikke, at det er heldigt at have altsfor mange kongelige Obligationer løbende, men at det er bedre, at de nogenlunde følges ad efter de samme Regler. Det er imidlertid et Spørgsmaal, som kan komme under Overveielse, og det maa ogsaa ganske vist overveies med Finantsministeren, hvilket jeg selvfølgelig er villig til at foranledige.

Th. Nielsen: Det er ganske rigtigt, at da jeg havde Ordet forrige Gang, glemte jeg at omtale Stagensbanen; men forsaavidt gjorde jeg ikke Ministeren Uret, idet jeg udtryffeligt tilføiede Statsbaner. Den ærede Minister nævnte fremdeles Viborg—Nale-

strubbanen. Den var nok ikke paa det oprindelige Forslag, men den kom nærmest ind ved Initiativ af Rigsdagen. Det har imidlertid Mindre at sige. Hvorvidt Hølstebro—Løgstørbanken har været forelagt tidligere, veed jeg ikke; ved at tænke mig om, er det gaaet mig som den ærede Minister, at jeg ikke er ganske sikker i min Sag; men det veed jeg, at det i hvert Fald var en Nev fra hans Forgænger. — Forrigt kan jeg kun være tilfreds med den ærede Ministers Udtalelse om, at han er tilbøielig til at ville rette Driften paa den af mig nævnte Bane, nemlig paa Midtbanen, saa at den bliver mere tidssvarende. Den ærede Minister indrømmede jo ogsaa, at Tilstanden er bedre med Hensyn til Indtægten af Banen, end den har været tidligere. Jeg vil forøvrigt tilføie, at den sidste Driftsberetning viser, at der netop i de Egne, jeg har omtalt, hvor Udviklingsmulighederne ere til Stede, er Procentsigningen ved Indtægten af Gods- og Persontrafikken meget større, end den er i de mere frugtbare Egne, og det bliver da særlig paa Stationerne ved Midtbanen. At der vil være Nedgang ved næste Driftsberetning, er jeg tilbøielig til at tro paa Grund af den særdeles uheldige Kjøreplan. Maar den høitærede Minister mente, at det ikke var saa let at faae den forbedret, skal jeg dog bemærke, at Kjøreplanen til 1889 var tilfredsstillende til alle Sider. Staf os blot den igjen, saa skal jeg være tilfreds. Men jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa.

Hvad de Bemærkninger angaar, jeg har gjort til selve Lovforslagets Enkeltheder, har den ærede Minister givet den Grund — og den er maaste tilstrækkelig — til at udelade § 11, at Udlændinge ikke skulle kunne tage Arbeidet. Maaste den er tilstrækkelig; jeg har ingen Grund til at imødegaa ham i saa Henseende. — Med Hensyn til Expropriationerne er det jo ganske sandt, at dette Thing vistnok er den egentlige Foranledning til det nu Foreslaaede. Men jeg formener, at det ikke kan betragtes som heldigt. Jeg tror ogsaa, at man i det andet Thing kun modstræbende gif med hertil, men det kan jo komme under nærmere Overveielse.

Søst: Den høitærede Minister udtalte, at han anser Bestemmelsen i § 5 i Loven af 10de Marts 1861 eller i ethvert